

American Pravda: Post-War France and Post-War Germany, by Ron Unz

[UR unz.com/runz/american-pravda-post-war-france-and-post-war-germany](http://unz.com/runz/american-pravda-post-war-france-and-post-war-germany)

July 9, 2018

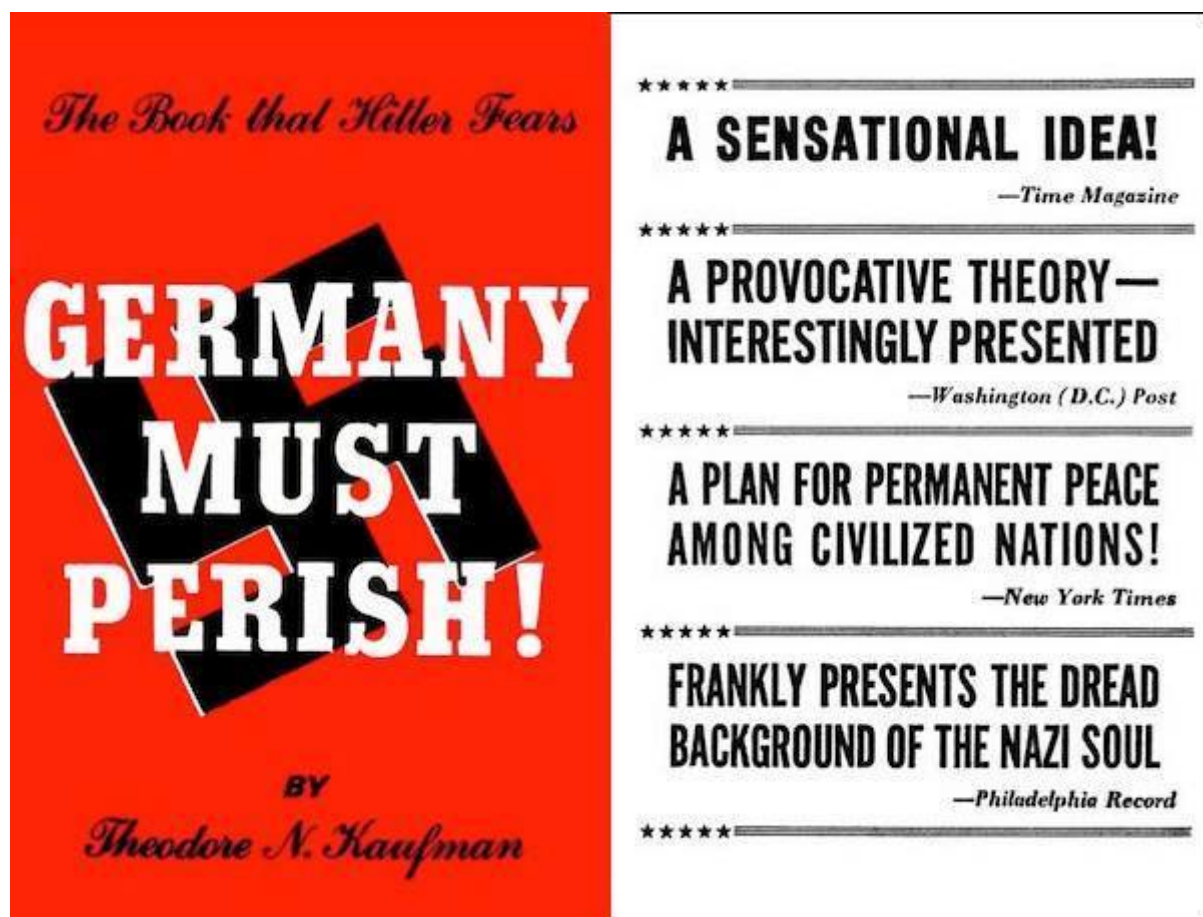
[Blogview](#) [Ron Unz Archive](#)

American Pravda: Post-War France and Post-War Germany

[Ron Unz](#) • July 9, 2018

• [6,600 Words](#) • [542 Comments](#) • [Reply](#)

[Sdílejte s Gbem](#)

Přehrávač zvuku

Na střední škole jsem se stal vášnivým válečným hráčem a byl jsem fascinován vojenskou historií minulosti, zejména druhou světovou válkou, nejtitančtějším konfliktem, jaký byl kdy zaznamenán. Ačkoli jsem si velmi rád četl podrobné zprávy o bitvách této války,

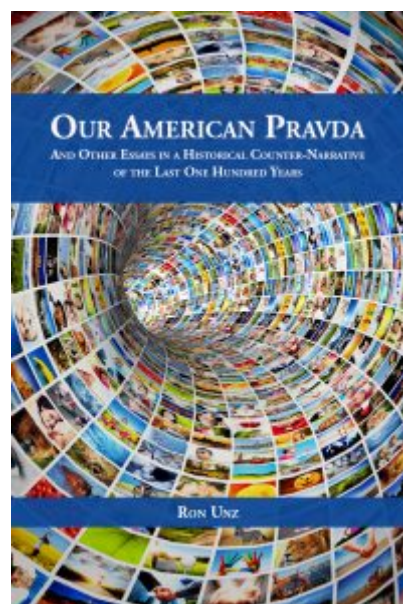
View article
as PDF

zejména na východní frontě, které do značné míry určovaly její výsledek, mnohem méně jsem se zajímal o doprovodnou politickou historii a spoléhal jsem se pouze na líčení ve svých standardních učebnicích, které jsem považoval za docela spolehlivé.

Na podporu tohoto silného dojmu se zdá, že tyto zdroje stěží skrývaly některé ošklivější aspekty konfliktu a jeho následků, jako jsou pozoruhodné brutality navštívené na pronacistických přeběhlících po osvobození

Francie v roce 1944. Pierre Laval, hlava loutkové vichistické vlády a řada jeho kolegů quislingů byli souzeni a popraveni za svou zradu, a dokonce i maršál Petain, proslulý francouzský hrdina z 1. světové války, který ve své smrti bohužel propůjčil své jméno nenáviděnému režimu jako jeho hlava státu, byl odsouzen k smrti, i když jeho život byl nakonec ušetřen. Trpěli i méně prominentní kolaboranti, v mých knihách byly často fotografie některých ze stovek či tisíců obyčejných Francouzek, které se ze strachu, lásky nebo peněz během čtyř let okupace sblížily s německými vojáky, a v důsledku toho se jejich hlavy byly oholeny a pochodovali ulicemi svých městeček v přehlídkách hanby.

Takové excesy byly zjevně nešťastné, ale války a osvobození často rozpoutají značnou brutalitu a tyto podívané na veřejné ponížení se zjevně nezačaly srovnávat s krutým krveprolitím let nacistické kontroly. Například byl notoricky známý případ Oradour-sur-Glane, vesnice zapojené do aktivit odporu, ve které bylo mnoho stovek mužů, žen a dětí nahnáno do kostela a dalších budov a upáleno zaživa. Mezitím bylo obrovské množství Francouzů a dalších deportováno do válečného Německa jako otroci, což bylo v naprostém rozporu se všemi právními zásadami, čímž vznikla

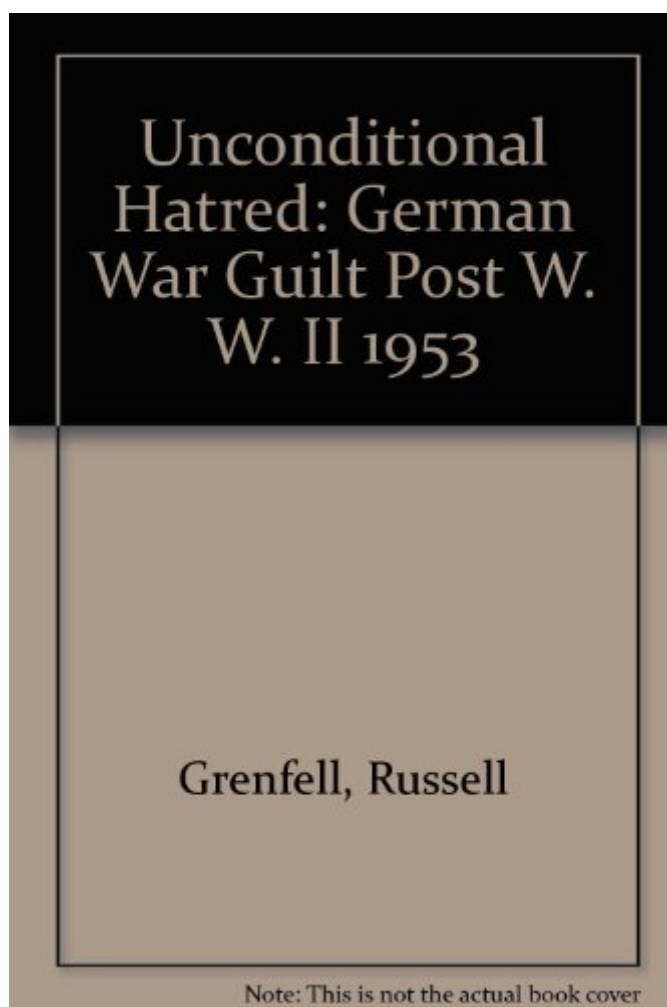

záhadná paralela ke stalinskému gulagu a zdůrazňovala se podobnost těchto dvou totalitních režimů. To byl alespoň můj omezený dojem z té velmi nešťastné doby.

Nakonec se v tomto jednoduchém obrázku začaly objevovat velké trhliny. Již dříve jsem psal o svém objevu Johna T. Flynnna , jednoho z nejvýznamnějších amerických liberálních veřejných intelektuálů ve 30. letech 20. století, který byl poté vyčištěn z mainstreamových médií a nakonec zapomenut pro své rozporuplné názory na určité sporné otázky. Od počátku 40. let 20. století našly Flynnovy knihy domov pouze v Devin-Adair Company, malém irsko-americkém nakladatelství se sídlem v New Yorku. Tak či onak, možná před šesti nebo sedmi lety jsem se dozvěděl o jiné knize vydané stejným tiskem v roce 1953.

Autorem *Bezpodmínečné nenávisti* byl kapitán Russell Grenfell, britský námořní důstojník, který sloužil s vyznamenáním v první světové válce a později pomáhal řídit Royal Navy Staff College, přičemž vydal šest vysoce uznávaných knih o námořní strategii a sloužící jako námořník.

Korespondent *deníku Daily Telegraph* . Grenfell si uvědomoval, že každou velkou válku téměř nevyhnutelně doprovází velké množství extrémní propagandy, ale s několika lety, které uplynuly od

ukončení nepřátelských akcí, rostly obavy, že pokud nebude brzy široce aplikována protilátka, přetrvávající jed takového válečného přehánění by mohl ohrozit budoucí mír Evropy.

Jeho značná historická erudice a rezervovaný akademický tón vynikají ve fascinujícím svazku, který se zaměřuje především na události dvou světových válek, ale často obsahuje odbočky do napoleonských konfliktů nebo ještě dřívějších. Jedním ze zajímavých aspektů jeho diskuse je, že velká část protiněmecké propagandy, kterou se snaží odhalit, by dnes byla považována za tak absurdní a směšnou, že byla téměř úplně zapomenuta, zatímco velká část extrémně nepřátelského obrazu, který v současnosti máme o Hitlerově Německu, dostává téměř žádná zmínka, možná proto, že ještě nebyla zavedena nebo byla tehdy ještě považována za příliš výstřední, než aby ji někdo bral vážně. Mimo jiné

Některá Grenfellova ležerní tvrzení vyvolávají pochybnosti o různých aspektech našeho konvenčního obrazu německé okupační politiky. V britském tisku si všímá četných příběhů bývalých francouzských „otrokářů“, kteří později organizovali přátelská poválečná setkání se svými někdejšími německými zaměstnavateli. Uvádí také, že v roce 1940 tytéž britské noviny informovaly o naprosto příkladném chování německých vojáků vůči francouzským civilistům, ačkoli poté, co teroristické útoky komunistických podzemních sil vyvolaly represálie, se vztahy často mnohem zhoršily.

A co je nejdůležitější, poukazuje na to, že obrovská spojenecká strategická bombardovací kampaň proti francouzským městům a průmyslu zabila obrovské množství civilistů, pravděpodobně mnohem více, než kdy zemřelo v rukou Němců, a proto nevyhnutelně vyvolala velkou nenávist. V Normandii byl on a další britští důstojníci varováni, aby zůstali velmi opatrní mezi všemi francouzskými civilisty, se kterými se setkají, ze strachu, že by mohli být vystaveni smrtelným útokům.

Ačkoli na mě Grenfellův obsah a tón působí výjimečně vyrovnaně a objektivně, jiní se na jeho text jistě dívali ve zcela jiném světle.

Devin-Adair poznamenává, že žádný britský vydavatel nebyl ochoten

rukopis přijmout, a když se kniha objevila, žádný významný americký recenzent neuznal její existenci. Ještě hrozivější je, že Grenfell tvrdě pracoval na pokračování, když v roce 1954 náhle zemřel z neznámých příčin, a jeho dlouhý nekrolog v *London Times* uvádí jeho věk 62. Vzhledem k tomu, že autorská práva již dávno vypršela, jsem potěšen zařadit tento důležitý svazek do mé sbírky HTML Books, aby si jej zájemci mohli snadno přečíst a rozhodnout se sami.

Bezpodmínečná nenávist

kapitán Russell Grenfell • 1953 • 73 000 slov

O francouzských záležitostech Grenfell poskytuje několik rozšířených odkazů na knihu z roku 1952 nazvanou *France : The Tragic Years, 1939-1947* od Sisley Huddlestonové, pro mě zcela neznámého autora, a to ve mně vzbudilo zvědavost. Jedním z užitečných způsobů použití mého systému archivace obsahu je snadné poskytnutí správného kontextu pro dávno zapomenuté spisovatele a Huddlestonovy desítky vystoupení v *The Atlantic Monthly*, *The Nation* a *The New Republic*, plus jeho třicet uznávaných knih o Francii, zdá se potvrzují, že strávil desetiletí jako jeden z předních interpretů Francie vzdělaným americkým a britským čtenářům. Jeho exkluzivní rozhovor s britským premiérem Lloydem Georgem na pařížské mírové konferenci se skutečně stal mezinárodním zážitkem. Stejně

jako u mnoha jiných spisovatelů se po druhé světové válce jeho americkým vydavatelem nutně stal Devin-Adair, který vydal v roce 1955 posmrtné vydání jeho knihy. Vzhledem k jeho vynikajícímu novinářskému kreditu byla Huddlestonova práce o období Vichy recenzována v amerických periodikách, i když spíše zběžně a odmítavě, ale objednal jsem si kopii a přečetl jsem si ji.

Nemohu potvrdit správnost Huddlestonova 350stránkového popisu Francie během válečných let a bezprostředně po ní, ale jako velmi významný novinář a dlouholetý pozorovatel, který byl očitým svědkem událostí, které popisuje, psal v době, kdy oficiální historické vyprávění mělo ještě nezpevněný do betonu, myslím si, že jeho názory je třeba brát docela vážně. Huddlestonův osobní okruh se jistě rozšířil poměrně vysoko, přičemž bývalý americký velvyslanec William Bullitt byl jedním z jeho nejstarších přátel. A Huddlestonův popis se bezpochyby radikálně lišil od konvenčního příběhu, který jsem vždy slyšel.

Posoudit věrohodnost zdroje z takové vzdálenosti v čase není snadné, ale někdy jediný vypovídající detail poskytne důležité vodítko. Když jsem si znovu prohlížel Huddlestonovu knihu, všiml jsem si, že mimoděk zmínil, že na jaře 1940 byli Francouzi a Britové na samém pokraji vojenského útoku proti sovětskému Rusku, které považovali za klíčového spojence Německa, a plánovali útok na Baku s úmyslem zničit Stalinova velká ropná pole na Kavkaze strategickým bombardováním. Nikdy jsem o tom nečetl jedinou zmínku v žádné ze svých historií o druhé světové válce a až donedávna bych tento příběh odmítal jako absurdní fámu té doby, dávno vyvrácenou. Ale jen před pár týdny jsem objevil článek z roku 2015 v *The National Interest* potvrzující tato přesná fakta, více než sedmdesát let poté, co byly pochopitelně vymazány ze všech našich hlavních historických příběhů.

Jak popisuje Huddleston, francouzská armáda se v květnu 1940 zhroutila a vláda zoufale odvolala Pétaina, tehdy v polovině 80. let a největšího válečného hrdinu země, z jeho funkce velvyslance ve Španělsku. Brzy byl požádán francouzským prezidentem, aby sestavil

novou vládu a dohodl příměří s vítěznými Němci, a tento návrh získal téměř jednomyslnou podporu francouzského Národního shromáždění a Senátu, včetně podpory prakticky všech levicových poslanců. Pétain dosáhl tohoto výsledku a další téměř jednomyslné hlasování francouzského parlamentu ho pak zmocnilo k vyjednání úplné mírové smlouvy s Německem, což jistě postavilo jeho politické kroky na nejsilnější možný právní základ. V tu chvíli téměř každý v Evropě věřil, že válka v podstatě skončila,

Zatímco Pétainova plně legitimní francouzská vláda vyjednávala s Německem, malý počet zarytců, včetně plukovníka Charlese de Gaulla, dezertoval z armády a uprchl do zahraničí s prohlášením, že hodlají pokračovat ve válce na dobu neurčitou, přičemž zpočátku přitahoval minimální podporu nebo pozornost. Jedním ze zajímavých aspektů této situace bylo, že De Gaulle byl dlouho jedním z Pétainových předních chráněnců, a jakmile se jeho politický profil o několik let později začal zvyšovat, často se objevovaly tiché spekulace, že on a jeho starý mentor zařídili „rozdělení práce“. „, přičemž jeden uzavřel oficiální mír s Němci, zatímco druhý odešel, aby se stal centrem zámořského odporu v nejistém případě, že se objevily různé příležitosti.

Ačkoli Pétainova nová francouzská vláda zaručila, že její mocné námořnictvo nebude nikdy použito proti Britům, Churchill neriskoval a rychle zahájil útok na flotilu svého bývalého spojence, jehož lodě již byly odzbrojeny a bezmocně kotvily v přístavu a většinu z nich potopil. a zabil při tom až 2000 Francouzů. Tento incident nebyl zcela nepodobný japonskému útoku na Pearl Harbor v následujícím roce a pohoršil Francouze na mnoho dalších let. Huddleston poté stráví velkou část knihy diskusí o složité francouzské politice příštích několika let, kdy válka nečekaně pokračovala, přičemž Rusko a Amerika se nakonec připojily k věci Spojenců, což značně zvýšilo šance na německé vítězství. Během tohoto období francouzské politické a vojenské vedení provedlo obtížný akt balancování, když v některých bodech vzdorovalo německým požadavkům a v jiných se podvolilo, zatímco vnitřní hnutí

odporu postupně rostlo, útočilo na německé vojáky a vyvolávalo tvrdé německé odvety. Vzhledem k mé nedostatečné odbornosti nemohu skutečně posoudit přesnost jeho politického vyprávění, ale zdá se mi docela realistické a věrohodné, i když odborníci by jistě mohli najít chybu.

Nejpozoruhodnější tvrzení Huddlestonovy knihy však přicházejí ke konci, když popisuje to, co se nakonec stalo známým jako „osvobození Francie“ v letech 1944-45, kdy ustupující německé síly opustily zemi a stáhly se zpět ke svým vlastním hranicím. Mimo jiné naznačuje, že počet Francouzů, kteří se hlásí k „odboji“, vzrostl až stonásobně, jakmile Němci odešli, a přijetí tohoto postoje již nehrozilo.

A v tu chvíli brzy začalo obrovské krveprolití, zdaleka nejhorší vlna mimosoudních vražd v celé francouzské historii. Většina historiků se shoduje, že kolem 20 000 životů bylo ztraceno v nechvalně známé „vládě teroru“ během francouzské revoluce a možná 18 000 zemřelo během Pařížské komuny v letech 1870-71 a jejího brutálního potlačení. Ale podle Huddlestona američtí vůdci odhadovali, že jen během prvních několika měsíců po osvobození došlo k nejméně 80 000 „souhrnných poprav“, zatímco socialistický náměstek, který sloužil jako ministr vnitra v březnu 1945 a byl by v nejlepší pozici, aby to věděl, informoval De Gaulleovi zástupci uvedli, že jen od srpna 1944 do března 1945 došlo ke 105 000 zabitím, což je údaj, který byl v té době široce citován ve veřejných kruzích.

Vzhledem k tomu, že velká část celé francouzské populace strávila roky chováním, které by nyní mohlo být náhle považováno za „kolaborantské“, obrovské množství lidí bylo zranitelné, dokonce jim hrozilo smrt, a někdy se snažili zachránit si vlastní životy odsuzováním svých známým nebo sousedům. Podzemní komunisté byli dlouho hlavním prvkem Odboje a mnozí z nich dychtivě mstili své nenáviděné „třídní nepřátele“, zatímco řada jednotlivců využila příležitosti k vyrovnání soukromých účtů. Dalším faktorem bylo, že

mnoho komunistů, kteří bojovali ve španělské občanské válce, včetně tisíců členů mezinárodních brigád, uprchlo po vojenské porážce v roce 1938 do Francie.

Ačkoli Huddleston sám byl postarší, poměrně významný mezinárodní novinář s velmi vysoce postavenými americkými přáteli a pro vedení Odboje vykonal několik menších služeb, on a jeho manželka v té době jen o vlásek unikli souhrnné popravě a poskytují sbírku dokumentů. četné příběhy, které slyšel o méně šťastných obětech. Ale to, co se zdá být zdaleka nejhorším sektářským krveprolitím v celé francouzské historii, bylo konejšivě překřtěno na „osvobození“ a téměř úplně odstraněno z naší historické paměti, s výjimkou slavně vyholených hlav několika zneuctěných žen. V těchto dnech Wikipedie představuje ztuhlou destilaci naší Oficiální pravdy a jejího záznamu na těchto událostech činí počet obětí sotva jednu desetinu čísel citovaných Huddlestonem, ale považuji ho za mnohem důvěryhodnější zdroj.

Francie: Tragická léta, 1939–1947

Sisley Huddleston • 1955 • 65 000 slov

Často je nejtěžší vyrazit první díru v mocné zdi. Jakmile jsem se přesvědčil, že mé předchozí chápání poválečné historie Francie bylo zcela mylné a do jisté míry zaostalé, stal jsem se přirozeně mnohem otevřenější dalším odhalením. Jestliže Francie – přední člen vítězné spojenecké koalice z druhé světové války – skutečně utrpěla bezprecedentní orgie revolučního teroru a zabíjení, možná moje standardní historie byla také méně než zcela upřímná v popisu osudu poraženého Německa. Určitě jsem četl o hrůzách způsobených ruskými jednotkami, kdy byly brutálně znásilněny snad dva miliony německých žen a dívek a obvykle tam byla věta nebo dvě o vyhnání mnoha milionů etnických Němců ze zemí kontrolovaných Polskem, Československem, a další východoevropské země pomstychtivé po letech pod strašlivým nacistickým jhem. Zazněla také nějaká zmínka o pozoruhodně pomstychtivém Morgenthauově plánu, naštěstí téměř

okamžitě opuštěném, a zaměření na německé ekonomické znovuzrození díky velkorysosti amerického Marshallova plánu. Ale začal jsem přemýšlet, jestli je v příběhu vlastně něco víc.

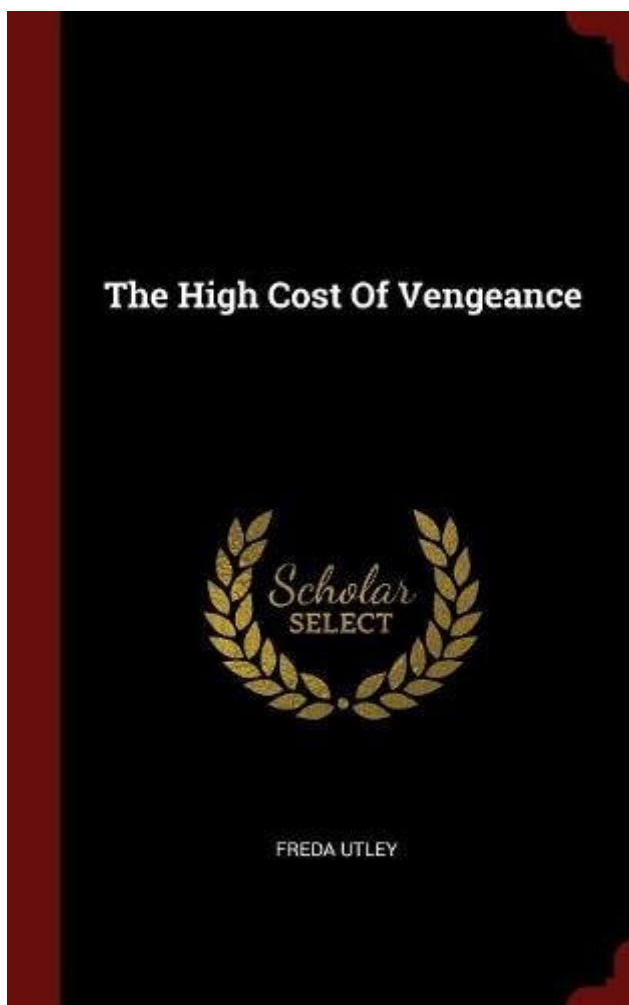
Brzy jsem narazil na odkazy na některé spisy Fredy Utleyové, dnes z velké části zapomenutý, ale kdysi v Americe 40. a 50. let poměrně významný autor a novinář se zajímavým osobním zázemím. Narodila se jako Angličanka v rodině spjaté s Georgem Bernardem Shawem a Fabiany, nastoupila do komunismu a v roce 1928 se provdala za sovětského Žida podobného ideologického přesvědčení, poté se manželé přestěhovali do Sovětského svazu, aby pomohli vybudovat vlast socialistické revoluce. . Stejně jako v případě mnoha jiných zahraničních komunistů byli stále více rozčarováni ze svých sovětských životů, až byl jednoho dne v roce 1936 její manžel zatčen při stalinistických čistkách a už ho nikdy nikdo nespatriil. Nakonec uprchla ze SSSR se svým malým synem Jonem a dosáhla našich břehů v roce 1939. Téměř o sedmdesát let později jsem se seznámil s Jonem Utleyem díky našemu vzájemnému působení v *Americký konzervativní* časopis.

Vzhledem k bezprostředním zkušenostem Fredy Utleyové z desetiletí v SSSR byly její názory na sovětský komunismus rozhodně negativní, velmi odlišné od názorů většiny americké intelektuální a novinářské elity. V důsledku toho byla rychle označena za „antikomunistku“ a její četné následné knihy a články v průběhu příštích několika desetiletí byly obecně odkázány na vydavatele tohoto zaměření, které mainstreamová média vnímala s nelibostí.

V roce 1948 strávila několik měsíců cestováním po okupovaném Německu a následující rok publikovala své zážitky v *The High Cost of Vengeance* , což mi otevřelo oči. Na rozdíl od velké většiny ostatních amerických novinářů, kteří obvykle

navštěvovali krátké návštěvy s velkým doprovodem, Utley ve skutečnosti mluvil německy a tuto zemi dobře znal, protože ji často navštěvoval během Výmarské éry. Zatímco Grenfellova diskuse byla velmi zdrženlivá a svým tónem téměř akademická, její vlastní psaní bylo podstatně pronikavější a emotivnější, sotva překvapivé vzhledem k jejímu přímému setkání s extrémně znepokojivým tématem. Její očitě svědectví vypadalo docela věrohodně a faktické informace, které poskytla, podpořené četnými rozhovory a neoficiálními pozorováními, byly poutavé.

Více než tři roky po skončení nepřátelství se Utley setkal se zemí, která byla stále téměř zcela zničená, s velkou částí populace nucenou hledat úkryt v poškozených sklepech nebo sdílet malé místnosti v rozbitých budovách. Obyvatelstvo se považovalo za „bez práv“, často podléhalo svévolnému zacházení ze strany okupačních jednotek nebo jiných privilegovaných prvků, které stály zcela mimo zákonnou jurisdikci běžné místní policie. Němci ve velkých počtech byli pravidelně odstraňováni ze svých domovů, které byly používány k ubytování amerických vojáků nebo jiných, kteří u nich našli přízeň, což byla situace, která byla s jistým pobouřením zaznamenána v posmrtně publikovaných denících generála George Pattona. Dokonce i v tomto okamžiku mohl cizí voják někdy zabavit německým civilistům cokoli, co chtěl, s potenciálně nebezpečnými následky,

pokud by proti krádeži protestovali. Utley výmluvně cituje bývalého německého vojáka, který sloužil okupační povinnosti ve Francii, a poznamenal, že on a jeho soudruzi operovali pod nejpřísnější disciplínou a nikdy si nedokázali představit, že by se chovali k francouzským civilistům způsobem, jakým se současní spojenečtí vojáci nyní chovali k německým.

Některá Utleyho citovaná tvrzení jsou docela udivující, ale zdá se, že jsou pevně podložena renomovanými zdroji a plně potvrzena jinde. Během prvních tří let míru byl denní příděl jídla přidělený celému německému civilnímu obyvatelstvu zhruba 1550 kalorií, přibližně stejně jako příděl poskytovaný vězňům německých koncentračních táborů během nedávno skončené války, a někdy klesl mnohem, mnohem níže. . Během těžké zimy 1946-47 dostávala celá populace Porúří, průmyslového srdce Německa, pouze hladovění 700-800 kalorií denně a někdy bylo dosaženo ještě nižších úrovní.

Pod vlivem nepřátelské oficiální propagandy byl rozšířený postoj spojeneckého personálu vůči obyčejným Němcům jistě stejně špatný jako cokoliv, čemu čelili domorodci žijící v evropském koloniálním režimu. Utleyová si znovu a znovu všímá pozoruhodných paralel se zacházením a postojem, které dříve viděli obyvatelé Západu vůči původním Číňanům během většiny třicátých let, nebo které Britové vyjadřovali svým indickým koloniálním poddaným. Malí němečtí chlapci, bez bot, nemajetní a hladoví, dychtivě sháněli míče v amerických sportovních klubech za nepatrný almužna. Dnes se někdy vedou spory, zda americká města na konci 19. století skutečně obsahovala cedule s nápisem „No Irish Need Apply“, ale Utley jistě viděl mimo četné podniky navštěvované spojeneckým personálem cedule s nápisem „Zákaz psů nebo Němců povolen“.

Na základě mých standardních učebnic dějepisu jsem vždy věřil, že mezi německými jednotkami, které okupovaly Francii v letech 1940-44, a spojeneckými jednotkami, které okupovaly Německo od roku 1945, existoval naprostý denní a noční rozdíl v chování k místním

civilistům. Po přečtení podrobných popisů Utleyho a dalších současných zdrojů si myslím, že můj názor byl naprosto správný, ale s obráceným směrem.

Utley věřil, že jedním z důvodů této naprosto katastrofální situace byla záměrná americká vládní politika. Ačkoli Morgenthauův plán – zaměřený na eliminaci zhruba poloviny německé populace – byl oficiálně opuštěn a nahrazen Marshallovým plánem podporujícím německé obrození, zjistila, že mnoho aspektů prvního vlastně stále v praxi převládá. Ještě v roce 1948 byly obrovské části německé průmyslové základny nadále demontovány a expedovány do jiných zemí, zatímco zůstala v platnosti velmi přísná omezení německé výroby a exportu. Ve skutečnosti se úroveň chudoby, bídy a útlaku, kterou všude viděla, zdála být záměrně vypočítaná, aby obrátila obyčejné Němce proti Americe a jejím západním spojencům, což možná otevřelo dveře komunistickým sympatiím.

Obzvláště jízlivě narážela na totální zvrácení jakýchkoli základních představ o lidské spravedlnosti během Norimberského tribunálu a různých dalších procesů s válečnými zločinci, kterému věnovala dvě plné kapitoly. Tato soudní řízení vykazovala nejhorší druh právního dvojího metru, přičemž přední spojenečtí soudci výslovně prohlásili, že jejich vlastní země nejsou vůbec vázány stejnými mezinárodními právními úmluvami, o nichž tvrdili, že je prosazují proti německým obžalovaným. Ještě více šokující byla některá použitá opatření, když rozhořčení američtí právníci a novináři odhalili, že strašlivé mučení, výhrůžky, vydírání a další zcela nelegitimní prostředky byly pravidelně používány k získání přiznání nebo udání druhých, Její kniha se také významně věnovala organizovanému vyhnání etnických Němců ze Slezska, Sudatenland, Východního Pruska a různých dalších částí střední a východní Evropy, kde žili v míru po mnoho staletí, přičemž celkový počet takových vyhnanců se obecně odhaduje na 13 až 15 milionů. Rodinám bylo někdy poskytnuto pouhých deset minut na to, aby opustily domovy, ve kterých bydlely století nebo déle, a pak byly nuceny pochodovat pěšky, někdy i stovky mil, do vzdálené země, kterou nikdy neviděly, s jejich jediným

majetek je to, co mohli nosit ve vlastních rukou. V některých případech byli všichni přeživší muži odděleni a posláni do táborů otrocké práce, čímž došlo k exodusu sestávajícím pouze z žen, dětí a velmi starých lidí.

V těchto dnech donekonečna čteme bolestné diskuse o notoricky známé „Stežce slz“, kterou utrpěli Čerokiové v dávné minulosti na počátku 19. století, ale tato dosti podobná událost 20. století byla téměř tisíckrát větší. Navzdory tomuto obrovskému rozdílu v rozsahu a mnohem větší vzdálenosti v čase bych si tipl, že bývalá událost může mezi obyčejnými Američany vzbuzovat tisícinásobek veřejného povědomí. Pokud ano, demonstrovalo by to, že drtivá kontrola médií může snadno posunout vnímanou realitu o milion nebo více.

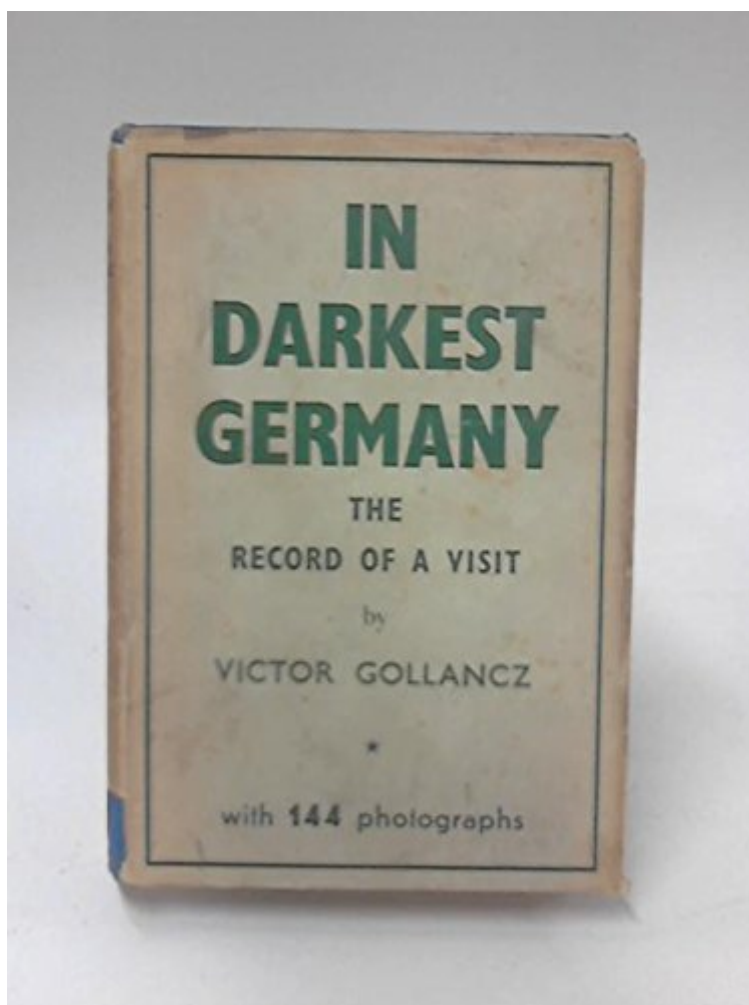
Zdá se, že populační hnutí zajisté představovalo největší etnickou čistku v dějinách světa, a pokud Německo během let evropských vítězství a dobývání udělalo něco byť jen vzdáleně podobného, vizuálně poutavé scény tak obrovské povodně zoufalých, plahočících se uprchlíků by se jistě stalo středobodem mnoha filmů z druhé světové války za posledních sedmdesát let. Jelikož se ale nikdy nic takového nestalo, hollywoodští scénáristé přišli o obrovskou příležitost.

Vysoká cena pomsty

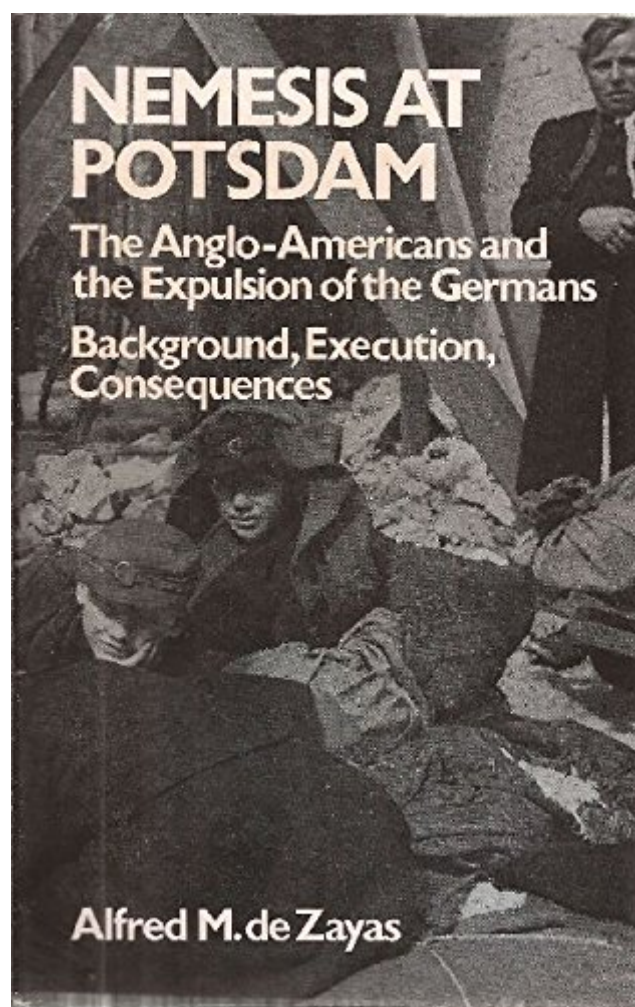
Freda Utley • 1949 • 125 000 slov

Utleyho extrémně
ponuré zobrazení je
silně potvrzeno mnoha
dalšími zdroji. V roce
1946 Victor Gollanz,
prominentní britský
nakladatel ze
socialistického
židovského prostředí,
podnikl delší návštěvu
Německa a v
následujícím roce

vydal knihu *In Darkest Germany*, ve které vyprávěl o svém obrovském zděšení nad podmínkami, které tam objevil. Jeho tvrzení o otřesné podvýživě, nemoci a naprosté bídě byla podpořena více než stovkou mrazivých fotografií a úvod k americkému vydání napsal prezident University of Chicago Robert M. Hutchins, jeden z našich nejuznávanějších veřejných intelektuálů té doby. . Zdá se však, že jeho útlý svazek vzbudil relativně malou pozornost v amerických mainstreamových médiích, ačkoli jeho poněkud podobná kniha *Our Threatened Values*, publikovaný v předchozím roce a na základě informací z oficiálních zdrojů dostal o něco více. *Hrůzostrašná sklizeň* od Ralpa Franklina Keelinga, rovněž publikovaná v roce 1947, užitečně shromažďuje velké množství oficiálních prohlášení a zpráv z hlavních médií, které obecně podporují přesně stejný obraz prvních několika let Německa pod spojeneckou okupací. Během 70. a 80. let se tohoto znepokojivého tématu chopil Alfred M. de Zayas, který získal právnický titul na Harvardu a doktorát z historie a sloužil dlouhou a

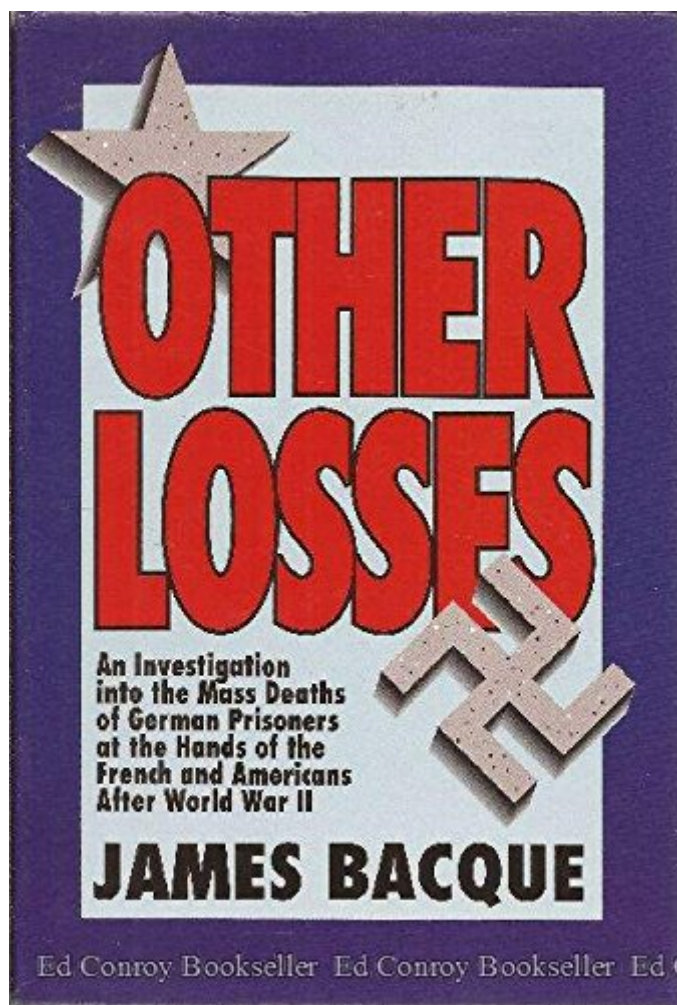
slavnou kariéru jako přední mezinárodní právník v oblasti lidských práv dlouhodobě spojený s Organizací spojených národů. Jeho knihy jako *Nemesis v Postupimi*, *Hrozná pomsta a Úřad pro válečné zločiny Wehrmachtu, 1939-1945* zejména zaměřené na masivní etnické čistky německých menšin a byly založeny na velkém množství archivních výzkumů. Získaly značnou odbornou chválu a pozornost ve velkých akademických časopisech a prodaly statisíce výtisků v Německu a dalších částech Evropy, ale zdá se, že sotva pronikly do povědomí Ameriky nebo zbytku anglicky mluvícího světa. Na konci 80. let nabrala tato doutnající historická debata pozoruhodný nový směr. Při návštěvě Francie v roce 1986 v rámci příprav na nesouvisející knihu narazil kanadský spisovatel jménem James Bacque na vodítka naznačující, že jedno z nejstrašnějších tajemství poválečného Německa

zůstalo dlouho zcela skryté, a brzy se pustil do rozsáhlého výzkumu tohoto tématu. , nakonec vydal *Other Losses* v roce 1989. Na základě velmi značných důkazů, včetně vládních záznamů, osobních rozhovorů a zaznamenaných svědectví očitých svědků, tvrdil, že po konci války Američané vyhladověli až milion německých válečných zajatců, zdánlivě jako záměrný politický akt, válečný zločin, který by se jistě zařadil mezi největší v historii.

Po celá desetiletí západní propagandisté neúnavně štváli Sověty tvrzeními, že zadržují milion nebo více „pohřešovaných“ německých válečných zajatců jako otrokáře ve svém gulagu, zatímco Sověti tato obvinění donekonečna odmítali. Podle Bacqueho Sověti celou dobu mluvili pravdu a pohřešovaní vojáci patřili k obrovskému počtu těch, kteří ke konci války uprchli na západ a hledali to, o čem se domnívali, že by bylo mnohem lepší zacházení ze strany postupujících. Anglo-americké armády. Ale místo toho jim byla odepřena veškerá běžná právní ochrana a byli uvězněni v hrozných podmínkách, kde rychle zahynuli hladem, nemocemi a vystavením.

Aniž bychom se pokoušeli shrnout Bacqueovo rozsáhlé nahromadění podpůrného materiálu, stojí za zmínku několik jeho faktických prvků. Na konci nepřátelství použila americká vláda zdlouhavou právní argumentaci, aby tvrdila, že mnoho milionů německých

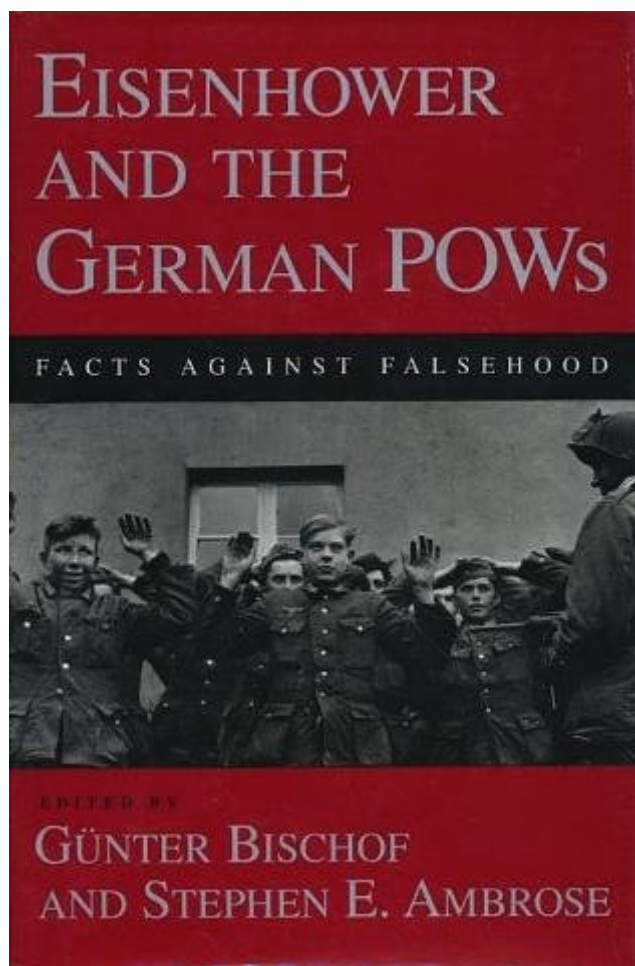
vojáků, které zajali, by nemělo být považováno za „válečné zajatce“, a proto se na ně nevztahují ustanovení Ženevské konvence. Brzy nato byly pokusy Mezinárodního červeného kříže poskytovat dodávky potravin do obrovských spojeneckých zajateckých táborů opakovaně odmítnuty a po okolních německých městech a vesnicích byly rozmístěny zprávy, že každý civilista, který by se pokusil propašovat jídlo zoufalým válečným zajatcům, mohl být zastřelen. pohled. Zdá se, že tato nepopiratelná historická fakta naznačují jisté temné možnosti.

Přestože byla Bacqueova kniha původně vydána obskurním vydavatelem, brzy se stala senzací a mezinárodním bestsellerem. Vykresluje generála Dwighta Eisenhowera jako hlavního viníka tragédie, přičemž si všímá mnohem nižších ztrát válečných zajatců v oblastech mimo jeho kontrolu a naznačuje, že jako vysoce ambiciózní „politický generál“ německo-amerického původu mohl být pod silným tlakem. aby demonstroval svou „drsnost“ vůči poraženému nepříteli *Wehrmachtu* .

Historik Stephen Ambrose, který udělal lukrativní kariéru tím, že chrlil četné hagiografické svazky o Eisenhowerovi a druhé světové válce za pomoci jeho rozšířeného plagiátorství, reagoval zděšeně na Bacqueova tvrzení a rychle zorganizoval svazek sympozia pod záštitou Eisenhowerova centra v naději, že vyvrátí monstrózní obvinění, která byla vznesena proti jeho osobní stravence. Ale ačkoliv jsem měl pocit, že on a široká škála

spoluautorů, které do svého projektu povolal, vzbuzovali jisté oprávněné pochybnosti o částech Bacqueových důkazů, zdálo se, že nejsou schopni účinně zpochybnit většinu z nich, snad kromě argumentace, že něco tak obrovského by mohlo možná nebyly ukryty tak dlouho. Ambrose a jeho kolegové navíc neochotně připustili, že oficiální americké statistiky úmrtnosti válečných zajatců – které nikdo z nich nikdy předtím nezpochybňoval – byly neuvěřitelně nízké, ale rozhodli se vyřešit tento problém spíše svévolným čtyřnásobkem těchto čísel.

Navíc, jakmile skončila studená válka a sovětské archivy byly otevřeny vědcům, zdá se, že jejich obsah silně potvrdil Bacqueovu tezi. Poznámává, že ačkoli archivy obsahují výslovné důkazy o tak dlouho popíraných zverstvech, jako byl Stalinův masakr polského důstojnického sboru v Katyňském lese, nevykazují absolutně žádné známky pohřešovaných milionů německých válečných zajatců, kteří místo toho velmi pravděpodobně skončili své životy hladem a hladem. nemoc Eisenhowerových táborů smrti. Bacque poukazuje na to, že německá vláda vydala vážné právní hrozby vůči každému, kdo se snaží prozkoumat pravděpodobná místa masových hrobů, které by mohly obsahovat ostatky těchto dávno mrtvých válečných zajatců, a v aktualizovaném vydání,

Bacque ironicky poznamenává, že sovětské archivní záznamy jejich vlastních německých válečných zajatců ukazují přiměřeně vysokou, ale obecně normální úmrtnost v průběhu let zajetí, s ničím podobným obrovským ztrátám, ke kterým zjevně tak rychle došlo v západních táborech na německé půdě. navzdory daleko větší chudobě poválečného SSSR. Tuto skutečnost bychom ale opravdu neměli považovat za tak překvapivou. Stalin, Gruzínek, vládl jako sovětský autarcha a v minulosti svobodně nařídil smrt obrovského množství svých vlastních poddaných, ruských nebo ne, aby prosadil svou vládu. Němci se proti němu postavili a bojovali proti němu také a velmi za to trpěli, ale jakmile byl jejich odpor ukončen a byli nyní pod jeho mocí, proč by se vůči nim cítil obzvláště trestavý? Friedrich Paulus,

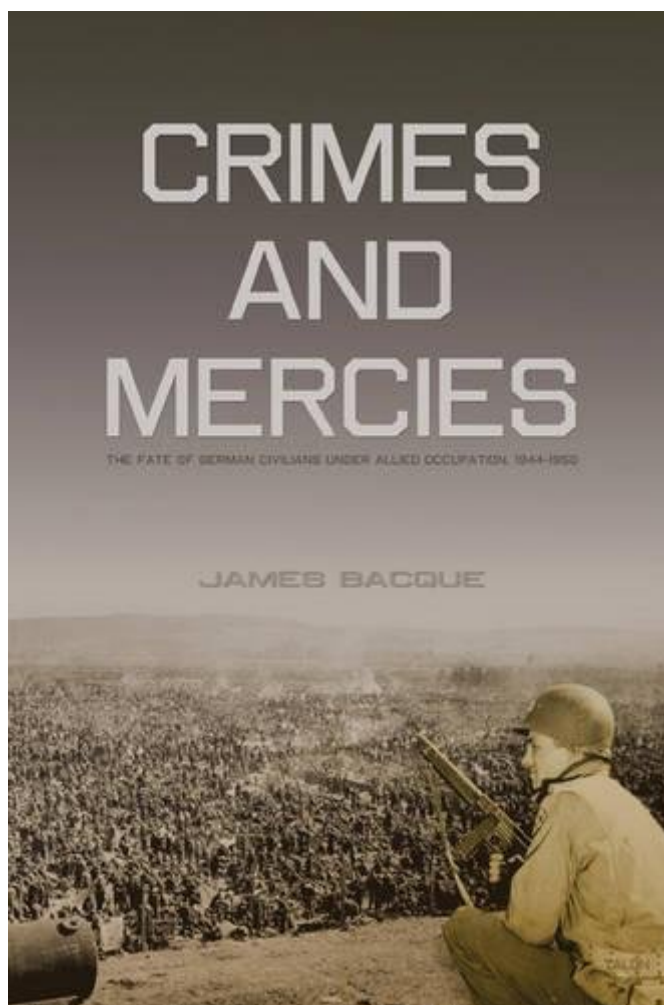
Přestože je Bacque již poměrně starý, před pár lety poskytl dlouhý rozhovor pro Red Ice Radio a zájemci si jej mohou poslechnout na YouTube, kde se také konají různé další videoprezentace na stejné téma:

<https://redice.tv/red-ice-radio/other-losses-death-of-millions-of-german-prisoners-after-world-war-ii>

Bacqueova diskuse o nových důkazech o kremelských archivech představuje relativně malou část jeho pokračování z roku 1997, *Crimes and Mercies*, které se soustředilo na ještě výbušnější analýzu a stalo se také mezinárodním bestsellerem.

Jak je popsáno výše, pozorovatelé z první ruky poválečného Německa v letech 1947 a 1948, jako

Gollanz a Utley, přímo informovali o hrůzných podmínkách, které objevili, a uvedli, že po léta byly oficiální přiděly potravin pro celou populaci srovnatelné s těmi. vězňů nacistických koncentračních táborů a někdy i mnohem níže, což vedlo k rozšířené podvýživě a nemocem, kterých byli svědky všude kolem sebe. Rovněž zaznamenali zničení většiny německého předválečného bytového fondu a vážné přelidnění způsobené přílivem tolika milionů ubohých etnických německých uprchlíků vyhnaných z jiných částí střední a východní Evropy. Ale tito návštěvníci neměli žádný přístup k solidním statistikám populace a mohli jen spekulovat o obrovském počtu lidských obětí, které už hlad a nemoci způsobily, Na tuto otázku se snaží odpovědět roky archivního výzkumu Bacquea a závěr, který poskytuje, rozhodně není příjemný. Zdá se, že jak spojenecká vojenská vláda, tak pozdější německé civilní úřady vyvinuly společné úsilí, aby skryly nebo zakryly skutečný rozsah neštěstí, které postihlo německé civilisty v letech 1945-1950, a oficiální statistiky úmrtnosti nalezené ve vládních zprávách jsou jednoduše příliš fantaskní, než aby to bylo správné, ačkoli se staly základem pro následující dějiny toho období. Bacque poznamenává, že tato čísla naznačují, že úmrtnost během hrozných podmínek roku 1947, dlouho vzpomínaného jako „rok hladu“ (*Hungerjahr*) a živě

popsaný v Gollanczově líčení, byl ve skutečnosti nižší než v prosperujícím Německu konce 60. let. Navíc soukromé zprávy amerických úředníků, úmrtnost z jednotlivých lokalit a další pádné důkazy ukazují, že tato dlouho přijímaná souhrnná čísla byla v podstatě smyšlená.

Místo toho se Bacque pokouší poskytnout realističtější odhady založené na zkoumání populačních součtů různých německých sčítání lidu spolu se zaznamenaným přílivem obrovského počtu německých uprchlíků. Aplikuje-li tuto jednoduchou analýzu, předkládá přiměřeně silný argument, že nadměrná úmrtnost Němců během tohoto období činila nejméně kolem 10 milionů a možná ještě mnoho milionů dalších. Kromě toho poskytuje podstatné důkazy, že hladovění bylo buď úmyslné, nebo alespoň enormně zhoršené odporem americké vlády vůči snahám o pomoc v zámoří. Možná by tato čísla neměla být tak úplně překvapivá, vezmeme-li v úvahu, že oficiální Morgenthauův plán počítal s odstraněním asi 20 milionů Němců, a jak Bacque ukazuje,

Za předpokladu, že tato čísla jsou byť jen vzdáleně správná, důsledky jsou docela pozoruhodné. Počet lidských katastrof, které zažilo poválečné Německo, by se jistě zařadil mezi největší v moderních mírových dějinách, daleko převyšoval počet úmrtí, ke kterým došlo během ukrajinského hladomoru na počátku třicátých let, a možná by se dokonce blížil zcela neúmyslným ztrátám během Maova velkého skoku vpřed. let 1959-61. Kromě toho by poválečné německé ztráty v procentech výrazně překonaly kteroukoli z těchto dalších nešťastných událostí, a to by zůstalo pravdou, i když by Bacqueovy odhady byly značně sníženy. Přesto pochybuji, že i jen malý zlomek jednoho procenta Američanů si dnes uvědomuje toto obrovské lidské neštěstí. V samotném Německu jsou vzpomínky pravděpodobně mnohem silnější,

Tato historická nevědomost byla do značné míry podporována našimi vládami, které často používaly nešikovné nebo dokonce hanebné prostředky. Stejně jako ve starém rozpadajícím se SSSR je velká část současné politické legitimacy dnešní americké vlády a jejích

různých evropských vazalských států založena na konkrétní narativní historii druhé světové války a zpochybnění tohoto popisu by mohlo mít strašlivé politické důsledky. Bacque věrohodně popisuje některé zjevné snahy odradit jakékoli velké noviny nebo časopis od zveřejňování článků pojednávajících o překvapivých zjištěních jeho první knihy, čímž nastolil „blackout“, jehož cílem bylo absolutně minimalizovat jakékoli mediální pokrytí. Zdá se, že taková opatření byla docela účinná, protože až do doby před osmi nebo devíti lety si nejsem jistý, zda jsem kdy slyšel slovo o těchto šokujících nápadech, Přihlaste se k odběru nových sloupců

Dokonce i nezákonné prostředky byly použity, aby zabránily úsilí tohoto osamělého, odhodlaného učenice. Občas byly Bacqueovy telefonní linky odposlouchávány, jeho pošta zachycována a jeho výzkumné materiály tajně kopírovány, zatímco jeho přístup k některým oficiálním archivům byl blokován. Někteří ze starších očitých svědků, kteří osobně potvrdili jeho analýzu, obdrželi výhružné poznámky a jejich majetek byl poničen.

De Zayas, významný mezinárodní právník v oblasti lidských práv, ve své předmluvě k této knize z roku 1997 ocenil Bacqueův průlomový výzkum a doufal, že brzy povede k velké odborné debatě zaměřené na přehodnocení skutečných faktů o těchto historických událostech, které místo o půl století dříve. Ve své aktualizaci vydání z roku 2007 však vyjádřil určité pobouření nad tím, že k žádné takové diskusi nikdy nedošlo, a namísto toho německá vláda pouze schválila řadu tvrdých zákonů nařizujících tresty odnětí svobody pro každého, kdo podstatně zpochybnil ustálený příběh druhé světové války a její bezprostřední následky, možná přílišným zaměřením na utrpení německých civilistů.

Přestože se obě Bacqueovy knihy staly mezinárodními bestsellery, téměř úplná absence jakéhokoli sekundárního mediálního pokrytí zajistila, že se do povědomí veřejnosti nikdy nedostaly ničím jiným než píchnutím špendlíkem. Dalším důležitým faktorem je nesmírně neúměrný dosah tištěných a elektronických médií. Bestseller může číst mnoho desítek tisíc lidí, ale úspěšný film může dosáhnout

desítek milionů, a dokud bude Hollywood chrlit nekonečné filmy odsuzující německá zvěrstva, ale ani jeden na druhé straně, pravdivá fakta této historie jen stěží získají větší pozornost. Silně mám podezření, že mnohem více lidí dnes věří v reálnou existenci Batmana a Spidermana, než si je vůbec vědomo Bacqueovy hypotézy. Při hodnocení politických faktorů, které zjevně způsobily tak obrovský a zdánlivě úmyslný počet mrtvých mezi německými civilisty dlouho po skončení bojů, by měl být učiněn důležitý bod. Historici, kteří se snaží demonstrovat Hitlerovu obrovskou špatnost nebo naznačovat jeho znalosti o různých zločinech spáchaných během druhé světové války, jsou pravidelně nuceni prosévat desítky tisíc jeho tištěných slov, aby tu a tam našli sugestivní frázi, a pak tyto vágní narážky interpretovat jako naprosto průkazná deklarativní prohlášení. Ti, kteří nedokážou natáhnout slova tak, aby seděli, jako například renomovaný britský historik David Irving, někdy v důsledku toho uvidí zničení své kariéry.

Ale již v roce 1940 se americký Žid jménem Theodore Kaufman natolik rozzuřil nad tím, co považoval za Hitlerovo špatné zacházení s německým židovstvem, že vydal krátkou knihu s evokativním názvem *Německo musí zemřít!*, ve kterém výslovně navrhoval úplné vyhlazení německého lidu. A tato kniha se zjevně dočkala příznivé, i když možná ne zcela vážné diskuse v mnoha našich nejprestižnějších médiích, včetně *New York Times*,

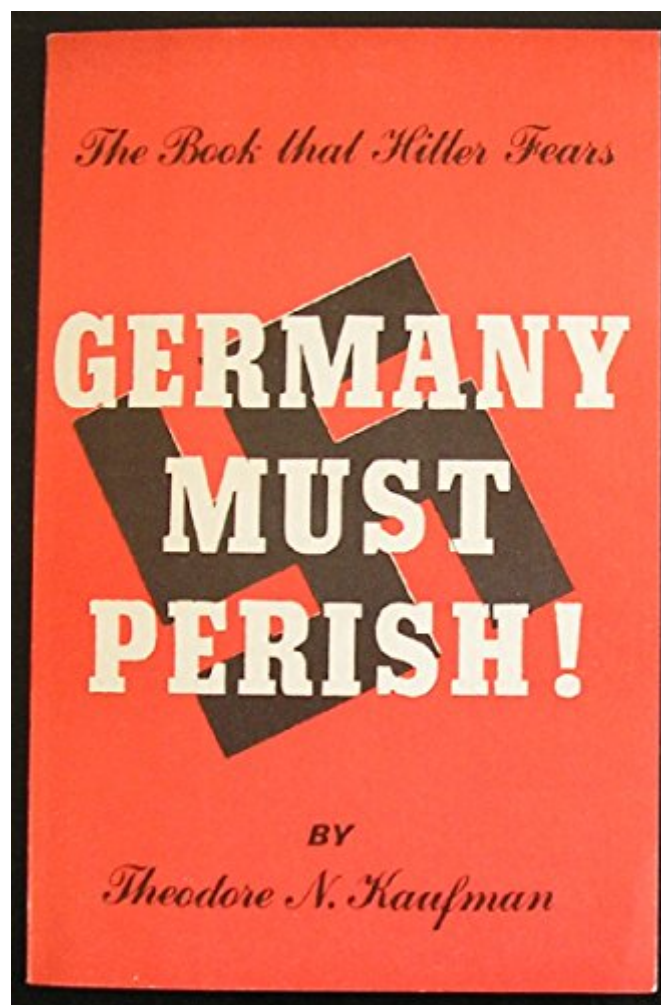
Washington Post a *Time Magazine* .. Pokud byly takové nálady v určitých oblastech volně vyjadřovány ještě před skutečným vstupem Ameriky do vojenského konfliktu, pak by nás možná dlouho skrývaná politika, kterou Bacque zjevně odhalil, neměla být tak úplně šokující.

Cynici si někdy všimli, že jedním z ironických aspektů hollywoodského života v televizi i ve filmu je zdrcující antirealismus, který se pravidelně projevuje na tématech se silným ideologickým

nádechem. Akční filmy vždy ukazují malé ženy, které snadno načasují početné velké mužské protivníky dobře načasovanými údery a kopy, zatímco černoši jsou poměrně často zobrazováni jako brilantní vědci a učenci, ale jen velmi zřídka jako pouliční zločinci nebo chuligáni. Takže asi tři generace po Dni VE by možná stále pokračující proud filmů z druhé světové války zobrazující Němce v konkrétním světle měl být nejlépe chápán v těchto termínech.

Související čtení:

- Bezpodmínečná nenávist od kapitána Russella Grenfella
- Francie: Tragická léta, 1939-1947 od Sisley Huddleston
- Vysoká cena pomsty od Fredy Utleyové
- Hrůzostrašná sklizeň od Ralpha Franklina Keelinga
- Pozoruhodná historiografie Davida Irvinga
- Naše americká Pravda

[← American Pravda: Our Deadly World of Po...Americká Pravda: Podivnosti Židů... →](#)

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: [Historie](#) • Štítky: [Americká Pravda](#) , [Francie](#) , [Německo](#) , [2. světová válka](#)
[Americká série Pravda](#)

[RSS](#)

- [Život a odkaz generálporučíka Williama Odoma](#)
8. září 2008 • 2 500 slov • 18 komentářů
- [Americká Pravda: Měl Rambo pravdu?](#)
25. května 2010 • 1 300 slov • 88 komentářů
- [Vzestup Číny, pád Ameriky](#)
17. dubna 2012 • 6 700 slov • 432 komentářů
- [Čínský melamin a americký Vioxx: Srovnání](#)
17. dubna 2012 • 1 800 slov • 68 komentářů
- [Mýtus americké meritokracie](#)
28. listopadu 2012 • 26 200 slov • 249 komentářů
- [Naše americká Pravda](#)
29. dubna 2013 • 4 500 slov • 160 komentářů
- [Americká Pravda: Televize reality](#)
6. května 2013 • 900 slov • 18 komentářů
- [Americká Pravda: Sudy střelného prachu a jisker](#)
17. května 2013 • 1 200 slov • 4 komentáře
- [American Pravda: ZeroHedge](#)
31. května 2013 • 800 slov • 28 komentářů
- [American Pravda: „Liberal Bias“](#)
5. června 2013 • 1 200 slov • 14 komentářů
- [American Pravda: Who Shot Down Flight MH17 in Ukraine?](#)
August 14, 2014 • 2,100 Words • 315 Comments
- [John McCain: When "Tokyo Rose" Ran for President](#)
March 9, 2015 • 4,200 Words • 266 Comments
- [The Myth of American Meritocracy and Other Essays](#)
March 4, 2016 • 1,800 Words • 28 Comments

- [American Pravda: the Legacy of Sydney Schanberg](#)
July 13, 2016 • 3,500 Words • 155 Comments
- [American Pravda: Relying Upon Maoist Professors of Cultural Studies](#)
July 18, 2016 • 1,900 Words • 66 Comments
- [American Pravda: Will There be a *Spotlight* Sequel to *The Killing Fields*?](#)
July 25, 2016 • 2,700 Words • 48 Comments
- [American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers](#)
August 1, 2016 • 1,700 Words • 85 Comments
- [John McCain's "Tokyo Rose" Propaganda Broadcast---Now Found and Released!](#)
August 5, 2016 • 400 Words • 44 Comments
- [American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?](#)
August 15, 2016 • 2,500 Words • 228 Comments
- [American Pravda: Was General Patton Assassinated?](#)
August 22, 2016 • 2,400 Words • 521 Comments
- [American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies](#)
August 29, 2016 • 2,700 Words • 301 Comments
- [American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"](#)
September 5, 2016 • 2,600 Words • 487 Comments
- [American Pravda: the KKK and Mass Racial Killings](#)
September 19, 2016 • 3,200 Words • 554 Comments
- [American Pravda: the Destruction of TWA Flight 800](#)
September 26, 2016 • 2,800 Words • 397 Comments
- [American Pravda: Breaching the Media Barrier](#)
October 24, 2016 • 2,500 Words • 208 Comments
- [The Remarkable Historiography of David Irving](#)
June 4, 2018 • 1,700 Words • 591 Comments
- [American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe](#)
June 4, 2018 • 4,200 Words • 805 Comments
- [American Pravda: Our Great Purge of the 1940s](#)
June 11, 2018 • 5,500 Words • 274 Comments

- [American Pravda: the JFK Assassination, Part I - What Happened?](#)
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,248 Comments
- [American Pravda: the JFK Assassination, Part II – Who Did It?](#)
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,028 Comments
- [American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics](#)
July 2, 2018 • 5,700 Words • 330 Comments
- [American Pravda: Post-War France and Post-War Germany](#)
July 9, 2018 • 6,600 Words • 542 Comments
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- [American Pravda: the Bolshevik Revolution and Its Aftermath](#)
July 23, 2018 • 6,900 Words • 928 Comments
- [American Pravda: the Nature of Anti-Semitism](#)
July 30, 2018 • 5,500 Words • 673 Comments
- [American Pravda: Jews and Nazis](#)
August 6, 2018 • 6,900 Words • 620 Comments
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- [American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#)
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,384 Comments
- [American Pravda: the ADL in American Society](#)
October 15, 2018 • 7,300 Words • 749 Comments
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words • 575 Comments
- [American Pravda: Amazon Book Censorship](#)
March 11, 2019 • 7,600 Words • 694 Comments
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
May 13, 2019 • 8,300 Words • 943 Comments
- [American Pravda: Secrets of Military Intelligence](#)
June 10, 2019 • 12,500 Words • 1,620 Comments

- [American Pravda: the Power of Organized Crime](#)
July 15, 2019 • 13,000 Words • 659 Comments
- [American Pravda: John McCain, Jeffrey Epstein, and Pizzagate](#)
July 29, 2019 • 6,400 Words • 938 Comments
- [American Pravda: Understanding World War II](#)
September 23, 2019 • 20,500 Words • 1,488 Comments
- [American Pravda: Mossad Assassinations](#)
January 27, 2020 • 27,300 Words • 1,080 Comments
- [American Pravda: Our Coronavirus Catastrophe as Biowarfare Blowback?](#)
April 21, 2020 • 7,400 Words • 1,638 Comments
- [American Pravda: Our Disputed Election](#)
January 14, 2021 • 2,000 Words • 627 Comments

← [American Pravda: Our Deadly World of Po...American Pravda: Oddities of the Jewish...](#) →